ferenc deak

INTER URBAN

(radio drama)

Lica: Telefonistkinja, Stara dama, Momak, Sakač, Sakač stariji, Detki, Gospođa Detki, Devojka, Vojnik, Otac, Mati, Ivan, Lila, Lehocki, Klaić, Dr Tenžera, Vidor.

(Na pošti, 10—15 ljudi čeka svoj red zbog međugradskog telefonskog razgovora. Razgovor, povremeno smeh, negodovanje itd.)

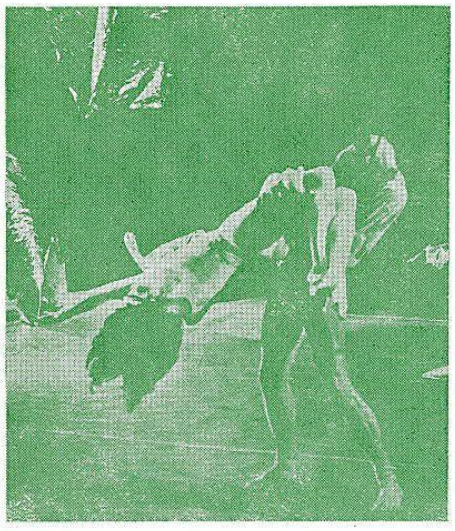

Bitef 72

TELEFONISTKINJA: Zagreb, 882-001, u jedinicu ... (Pucketanje)

STARA DAMA: Ništa se ne čuje ... Gde ste ono rekli, draga moja?

TELEFONISTKINJA: U jedinicu, molim ... (Signal) Da ... (Glasno) Ko čeka Segedin?

MOMAK: Ja. Moja ... sestra ...

TELEFONISTKINJA: Ne javlja se.

MOMAK: Može li malo kasnije? Sačekao bih.

TELEFONISTKINJA: Da prijavim?

MOMAK: Ako može ... za osam ... Dotle će se možda vratiti kući.

TELEFONISTKINJA: Beleženo ... (Signal) Da. Dubrovnik ... jeste, moj. Dubrovnik, 22-417 se ne javlja. (Telefonistkinja i dalje manipuliše, ali polako prelazi u treći plan, a u prednji ulazi razgovor između Sakača i Lehockog)

SAKAČ: Lako je reći: „Ne misli na to", ali, čoveče — on mi je ipak otac ... I da sam na njegovom mestu, ni ja se ne bih tako lako opredelio u toj stvari ...

LAHOCKI: Slušaj ... ja zaista nisam hteo da te uvredim ...

SAKAČ: Ne, nisi me uvredio, nego, naprosto, želeo sam da kažem da je reč o mom ocu, i ... da ti kažem, grize me savest zbog njega. Bilo je nekada nečeg među nama; posle toga sam pokupio prnje ... I onda se nismo videli ...

LEHOCKI: Nervozan si, a?

SAKAČ: Nervozan? Pa, tako nešto ... Do vraga, ni cigarete više nemam ...

LEHOCKI: Izvoli.

SAKAČ: Hvala ... zaista ...

LEHOCKI: Sitnica. Nisam ni znao da ne živiš sa starim.

SAKAČ: Slušaj, ja ću da urgiram. Nemam strpljenja da tu dreždim ...

LEHOCKI: Ništa to ne vredi ... Na jedno joj uvo ude, a na drugo izađe ...

SAKAČ: Reč je, ipak, o mom ocu ...

LEHOCKI: Šta je, hoćeš li zapaliti?

SAKAČ: Oh ... naravno ... ni šibice nemam ...

LEHOCKI: Imam ja. (Pali šibicu) Izvoli ...

SAKAČ: Hvala ... Phi, al' se blesavo osećam!

SAKAČ: E ... ja ... naravno. Pa rekao sam. Naravno. Dobri ljudi, a to je najvažnije. Ne?

LEHOCKI: A porodica?

SAKAČ: Nisi mi ni rekao: sigurno si poslovno ovde.

LEHOCKI: Tako nešto. Čekam Milano ... Malo je teže dobiti liniju u ovo vreme ...

SAKAČ: To je zbog popusta u tarifi. Posle sedam uveče ...

LEHOCKI: Ali ... još pre četiri godine su ukinuli povlasticu.

SAKAČ: Oh ... pa onda ... naravno. Samo, mislim, ljudi su se navikli ...

DETKI: Oprostite ... zakasnio sam ... Niste li slučajno čuli da li su zvali Diseldorf? ...

LEHOCKI: Ko?

DETKI: Mislim, telefonistkinja, da li je prozivala ...

SAKAČ: Stalno nešto više ... Otkuda ja da znam koga sve zove; samo mene još ... E, pa ja ću skoknem tu u susedni bife na piće. Ne mogu više sa živcima.

DETKI: Vrag da nosi ovaj promet ...

LEHOCKI: Što se ne javite? Vaš poziv?

DETKI: Da, ja sam zvao, samo što oni treba da jave ako dobiju liniju. Potpuno sam već „grogi". ... Šta mislite ... koliko će da me košta ovaj Diseldorf?

LEHOCKI: Ako ste blagoglagoljivi — prilično.

DETKI: Samo dve-tri psovke — i gotovo ...

LEHOCKI: Jeste li uvežbali?

DETKI: Bogme, jesam, sunce mu kalajisano!!! Jesam, i te kako!

LEHOCKI: Pitajte telefonistkinju, ona mora znati koliko košta razgovor od tri minuta ...

DETKI: Tri minuta? Tri minuta?! Gospode moj, to je čitavo bogatstvo! Imam da završim za tri sekunde!

LEHOCKI: U stilu telegrama, a?

VOJNIK: Izvinite ... ima li neko ovde tačan sat?

LEHOCKI: Pa i onaj tamo na zidu ide tačno ...

VOJNIK: Možda, ali mi je ovoga puta zaista važno da znam tačno vreme ...

LEHOCKI: Molim lepo ... sada je pola sedam prošlo za sedam minuta; čini mi se da i onaj na zidu pokazuje slično vreme kao i ova moja „Omega".

VOJNIK: Najlepša hvala i izvinite ...

DETKI: Otkada su vojničići kod nas u vremenskom tesnacu?

VOJNIK: Ne razumem na šta mislite ...

DETKI: Kažu: vojnici su dokoni ...

VOJNIK: Onako, uopšte uzevši — možda ... ali ja sada ...

LEHOCKI: De-de-de, ne cupkajte toliko ... javiće se cura ... Ha? Jesam li pogodio? ... Pogodio sam ... zar ne?

VOJNIK: Verenica mi je ... MOLIM VAS, (Smeju mu se što je planuo)

DETKI: Nešto su vam popustili živci — branioče otadžbine!

LEHOCKI: Hajde, de, ne primajte odmah k srcu ... a ... odakle vam je verenica?

DETKI: Samo, ne ženite se, čujete li, prijatelju! Verenica možete imati i sto, ali se nemojte ženiti ... Aaaah, uzalud im čovek govori: u kasarni po ceo dan misle samo na suknju.

VOJNIK: Moja verenica nije suknja!!! (Opet mu se smeju)

TELEFONISTKINJA: Vršac, 36-409, u dvojku!

VOJNIK: Najzad ... idem! Idem!!! (Žamor prestaje nakon zatvaranja vrata) Halo!!! ... (Pucketanje, signali)

TELEFONISTKINJA: Malo strpljenja ... (Signal) Možete govoriti!

VOJNIK: Halo ...

DEVOJKA: Halo ...

VOJNIK: Katice!!!

DEVOJKA: Bela!!! Joj ... pa kako si uspeo ...

VOJNIK: Kidnuo sam iz kasarne ... ali se za dvadeset minuta moram vratiti .. morao sam s tobom da porazgovaram ... bubice moja. Prošli put, kada smo se tako iznenada morali rastati ... kada ... eh, što sam blesav ... misli su mi tako nesredene ...

DEVOJKA: Bela, umiri se i ne budi opet nervozan ... Ne želim da se živ pojedeš ... Uostalom, mislim da će sve na dobro da se okrene ... samo se ti ne sekiraj, time se rok službe neće skratiti ...

VOJNIK: Šta reče: sve će se dobro svršiti? Imaš neke novosti za mene?

DEVOJKA: Toliko toga da ti kažem da i ne znam odakle da počnem ... Prvo i prvo ... ovo sam ti, uostalom, danas napisala i u pismu ... Bela ... razgovarala sam s ocem ... Znaš, onako kako smo se prošli put kod tebe i dogovorili ...

VOJNIK: Reci već, ne mogu više da izdržim ...

DEVOJKA: Dakle, pripremila sam teren i danas u podne, za vreme ručka, usmerila sam razgovor ...

VOJNIK: Katice, Katice moja, ne muči me ... ŠTA JE OTAC REKAO?

DEVOJKA: Otac kao da je slutio ... (Tišina, slušalica je iznenada zanemela)

VOJNIK: Katice ... Katice! Halo! Halo!!! Katice!!! Halo! Gospoda mu boga! ... (Otvara vrata kabine) Gospođice, molim vas ... Prekinula mi se linija ... Razgovarao sam s Vršcem.

TELEFONISTKINJA: Pogledaću ...

VOJNIK: Da ostanem u kabini?

TELEFONISTKINJA: Rekla sam — pogledaću ...

VOJNIK: A ja sam pitao: da li da ostanem u ...

TELEFONISTKINJA: Sačekajte u čekaonici ... Halo ... Vidite šta je sa Vršcem ... broj 36-409 ...

(Viče broj skoro uglas sa telefonistkinjom)

TELEFONISTKINJA: Ne vičite, molim, broj sam zabeležila ...

VOJNIK: Izvinite ...

LEHOCKI: Šta je? Ekspedovali vas?

VOJNIK: Prekinulo se ...

DETKI: Ništa, spojiće, ne bojte se ... Kad ja budem tamo, neće biti ni toliko vremena da se prekine.

VOJNIK: Šta to?

DETKI: Pa linija!

LEHOCKI: Do vraga, pogledajte: samo dve kabine rade?!

DETKI: Kako to — rade?

LEHOCKI: Pa, jedinica i dvojka.

VOJNIK: Stvarno ... u ostale i ne poziva.

DETKI: Eto, to smo mi!!!

LEHOCKI: Ima dvanaest kabina, a samo dve se koriste ...

VOJNIK: onaj babac gnezdi u jedinici otkad sam ja ovde ...

DETKI: Njeno pravo ...

LEHOCKI: Ja ću da upitam telefonistkinju čemu sve to ...

DETKI: Samo ćete je naljutiti, vidite da je kao poskok!

LEHOCKI: Izvinite, drugarice, zašto ne upotrebite i ostale kabine? Imate ih, hvala bogu, a i nas je poprilično ...

TELEFONISTKINJA: Sa ovim pitanjem obratite se Upravi pošte.

DETKI: Do đavola!!!

LEHOCKI: Šta ste to lepo rekli!!!

TELEFONISTKINJA: Šta mislite: da vas ovde zadržavam radi svog zadovoljstva?

DETKI: Koliko ste komunikativni, ne bih se ni čudio!

TELEFONISTKINJA: Dnevno odgovaram na stotinu ovako pametnih pitanja.

LEHOCKI: Iznimno, prebacite svoju normu danas za jedan ...

TELEFONISTKINJA: Nisu ukopčali ...

DETKI: Ko to?

TELEFONISTKINJA: **Nisu uključili aparate u kabinama!!!**

LEHOCKI: Pa to je neverovatno!! Tako nešto još nisam čuo: izgrade ovakvu palatu, na devetnaest spratova, a zaborave da ukopčaju telefonske aparate ... neka vrag nosi ovakvu logiku ... ako je to logika uopšte!

IVAN: Madam, molim vas, učinite nešto sa tim Bečom, inače će me udariti kap!!!

TELEFONISTKINJA: Molim vas, idite na svoja mesta, ne stojte mi tu pred nosom ... ne mogu da radim ...

DETKI: Imate i šta, sa ove dve UKOPČANE kabine ...

IVAN: Beč da ste mi izradili, jeste li razumeli?

TELEFONISTKINJA: Ne urlajte mi tu, nego sedite i čekajte svoj red!!!

LILA: Ne budi grub sa njom, jer na kraju možeš i da ne dobiješ Vidora, a onda možeš ići k vragu ...

IVAN: A, tamo ćeš ići pre mene!!!

LILA: Prestani sa tim staniolom, nerviraš me!

IVAN: Nije staniol.

LILA: M o l i m t e! Drži se podalje od mene!

IVAN: Ali, da ostanem ipak na dohvatu, zar ne?

LILA: Jako me zanima šta će ostati od ove samouverenosti i ...

IVAN: ... i cinizma.

LILA: Da, cinizma — kada budemo u kabini.

IVAN: Uveravam te: ostaće poprilično.

LILA: Pst! Svi nas posmatraju. Šta hoćeš? Zar opet skandal?

IVAN: Tako, posmatraju? Ovi blentavi magarci!!! Samo neka slušaju! Imaju šta i da čuju! (Pada u vatru) Dobro naćulite te vaše magareće uši! Sa jednom lepom, ali suludom devojkom je veoma uzbudljivo razgovarati. Mogu se čuti, eventualno, svakakve stvari! Naćulite samo uši!

LILA: Ivane! Molim te ...

IVAN: (Urla) Jer, volite da prisluškujete intimne stvari ... Što je to uživancija jedna: uvući se u tuđu intimu, začeprkati po njoj.

LILA: Molim te ... molim ... ne ...

TELEFONISTKINJA: Ako ste pijani, idite kući, ne urlajte mi tu! Ne može se raditi. Bezobrazluk! Svakakva se bagra uvlači ovamo! Halo ... da. Beleženo. (Pucketanje) Đavo ga odneo ... Svaki dan mora nešto da se desi ... (Mikrofon prilazi trećoj grupi — bit muzike glasnije)

MATI: Nisam sujeverna, ali nije trebalo da Marija unapred kupi tu silnu opremu za dete ...

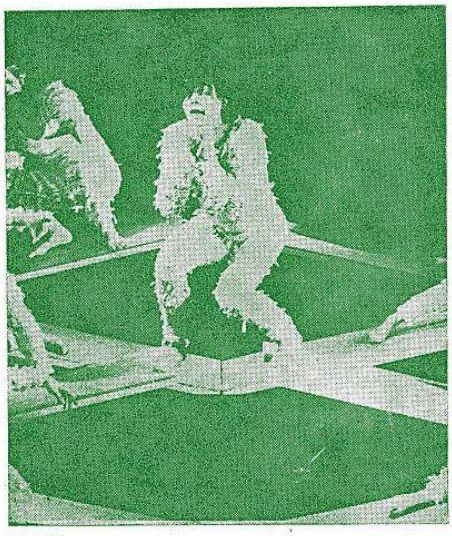

Bitef 72

OTAC: Šta ima loše u tome? Molim te reci šta ima loše u tome?

MATI: Zato što nije običaj, eto to.

OTAC: Baš si ptica — zloslutnica ...

MATI: Ali, Karolj, zaboga!

OTAC: Ne ljuti se, ali ti celu stvar obavijaš sa toliko zle slutnje da te prosto ne prepoznajem.

MATI: Zla slutnja? Majčinska briga, Karolj ... Kako možeš brkati te dve stvari?

OTAC: Ova tvoja briga je dosta ... prilično neugodna!

MATI: Kako to misliš?

OTAC: Ovo nije mesto za takve razgovore. Uostalom, već je i bespredmetno.

MATI: Ma nemoj, kada mi takvim rečima prebacuješ? Zahtevam objašnjenje!

OTAC: Rekao sam već — bespredmetno je ...

MATI: Zašto si onda uopšte spominjao?

OTAC: Izletelo mi je ...

MATI: I baš sada.

OTAC: Baš sada!!!

TELEFONISTKINJA: Beograd, porodilište u ulici Narodnog fronta ... Ko je tražio porodilište?

OTAC: Ja ... mi ...

TELEFONISTKINJA: Izvolite u dvojku.

VOJNIK: Izvinite, ali ja sam na redu ... Drugarice, ja očekujem Vršac! Malopre sam već i razgovarao iz te kabine, ali se prekinula linija!

MATI: Šta vam to znači: — JA SAM NA REDU, molim vas, gospođice!!!

TELEFONISTKINJA: Samo izvolite unutra ...

VOJNIK: A ja? Gde ću ja ako se javi Vršac? Nema više kabina, sami ste rekli ...

MATI: I još kažu: vojnik svuda pomaže gde je pomoć potrebna ...

OTAC: Hajde, ne raspravljaj sada, idemo ...

MATI: Znate li vi, vojniče, da se jedna žena porađa u Beogradu, rađa mi unuka, a vi se ovde bezobrazite sa mnom!!!

OTAC: Hajde, idemo! (Negodovanje, Pucketanje)

DETKI: Izvinite, gospođice, ja čekam Diseldorf, moj poziv. Već više od četvrt ča ...

TELEFONISTKINJA: Hoćete urgentno?

DETKI: Moja žena ...

TELEFONISTKINJA: Da tražim pod hitno?

DETKI: Poskupelo bi mnogo? (Signali)

TELEFONISTKINJA: Halo ... da ... u redu.

SAKAČ: (Van sebe) Đavo ga odneo, kao blesav čekam ovde, a ona čitav sat samo tera: čekajte, čekajte!

TELEFONISTKINJA: Malopre sam vas zvala, nije vas bilo ...

SAKAČ: Bio sam na veceu, molim lepo! Ako vas baš interesuje. Nadam se da niste otkazali liniju.

TELEFONISTKINJA: Stranka je rekla da će čekati.

SAKAČ: Onda ću ja ČEKATI!

DETKI: Ako može, onda ipak ne bi ...

TELEFONISTKINJA: (Zove centralu) Halo ... da ...

DETKI: Recite, ako može da mi ...

TELEFONISTKINJA: Šta je ono bilo sa vama?

DETKI: Ništa. Ipak ću sačekati. Nemojte urgirati. Bilo bi jako skupo.

TELEFONISTKINJA: Pa šta mislite ... Halo! Šta li kog đavola rade oni. Halo! Halo! Govorite li? Čujete li me? Govorite li?

MATI: Govorimo, govorimo! Izvolite samo, draga doktorice ... Recite samo ...

DR TENŽERA: Već treći put vam kažem, ženo, pripreme smo izvršili, snaha vam je pod stalnom lekarskom kontrolom ...

MATI: Samo, znate, Mariška je veoma senzibilno stvorenje, ponekad histeriše. Dok su bili kod kuće, ja sam se brinula o njoj ...

OTAC: Molim te, daj mi to već jednom, do đavola, i ja bih že ...

MATI: Ćuti! Doktorice! Doktorice! Htela sam da vam kažem: Mariška je živela pod veoma teškim uslovima, pre nego što je ...

DR TENŽERA: Ali, molim vas, ne bavimo se sada genetikom, suštinu sam rekla ...

MATI: Malopre ste rekli da mi je i sin tamo.

DR TENŽERA: Jeste, tu je negde u hodniku. Imali smo prilično muke s njim: jednostavno ne odstupa, samo se muva gore-dole ...

MATI: Jao, što se brinem zbog njega ...

DR TENŽERA: Pa, baš i ne morate! Ne porađa se on, nego vaša snaha.

MATI: Znam, znam, ali ipak mi je sin, pa onda, on je siromah i prilično nespretan, a i sa živcima mu nešto nije u redu ...

OTAC: E, dosta je bilo! Daj ovamo to! Halo, ja sam Mariškin svekar, želeo bih da vas uverim da imamo potpuno poverenje u vas, a onog zvekana izbacite na ulicu, pošaljite ga u neku krčmu ... ah, vraga, nije on sposoban ni za to ... 'kunoć ...

MATI: Čekajte, htela bih i ja nešto! Halo, halo!... Oh, veoma ste ljubazni što još niste spustili ... Ako biste mogli ... mislim, ako vam ne bi bilo teško i ako je tu negde u blizini moj sin, želela bih na kratko da govorim s njim ...

DR TENŽERA: Pa ... pokušaćemo, mada je nezaposlenima ulaz ovamo zabranjen ...

MATI: Neću dugo, samo dve-tri reči. Molim vas, draga doktorko, pa i vi ste sigurno majka ...

DR TENŽERA: Nisam ... Još nisam, a ovaj naš razgovor sve više učvršćuje moju odluku da i ne postanem! Dobro, sačekajte malo! ...

OTAC: Šta je?

MATI: Veoma je zlatna: otišla je po Vikija.

OTAC: Samo da te upitam: ne misliš li da smo malo zloupotrebili i vreme i živce ove žene?

MATI: Mi plaćamo račun. A što se razgovora tiče — to joj je dužnost!

OTAC: E, da znaš, ja ovamo s tobom više ne dolazim ...

MATI: Tako, dakle! Toliko te interesuje porodica. Svi mužjaci su takvi. Izuzev Vikija, naravno. To dete će se tamo razboleti!

OTAC: Glupak!

MATI: Kako to govoriš o svom detetu, antihristu jedan?

OTAC: Taj više ne pripada meni. Ama, slušaj ti, babuskaro, do sada sam trpeo tvoje gluposti, ali odsa...

DR TENŽERA: Halo ...

MATI: Halo, halo ... Našli ste ga? Jeste li ga našli, doktorice?

DR TENŽERA: Nisam.

MATI: Nigde ga niste pronašli?

DR TENŽERA: Nigde, gospođo!

MATI: I nikako ne biste mogli da ga pronadete, doktorice?

DR TENŽERA: Slušajte, ne mogu ja po celoj zgradi da trčkam za vašim sinom, to nije moj posao!

MATI: Možda mu je pozlilo, a vi ste ipak lekar...

DR TENŽERA: Na žalost, jesam lekar, ali — akušer! Gospođo, ja ...

OTAC, Pa, dobro, dokle misliš da je mučiš, ti tigrice?

MATI: Ako biste još jednom pogledali ... Možda u klozetu ...

DR TENŽERA: Neću da pogledam!

MATI: (Plače) ... I još njene ruke donose na svet te male živote ... Ali, molim vas, jedna majka vas moli ...

DR TENŽERA: Pođite kući, sve će biti u redu!

MATI: Nikuda vi mene ne šaljite! Valjda imam prava da se interesujem za zdravlje moje snahe!

DR TENŽERA: Ali, vas ne zanima snaha, nego sin...

MATI: Pa ... kad je već tamo ...

DR TENŽERA: NIJE OVDE!!!

MATI: Pa vi ste mi rekli da je bio tamo ceo dan ...

DR TENŽERA: Bio je tu, ali sada nije! Molim vas, imate li još nekih želja?

MATI: Ako se slučajno vrati, recite mu ...

DR TENŽERA: ... da se jako brinete za njega.

MATI: Recite mu da se čuva i neka se odmara! I, uzgred rečeno, uopšte ne razumem zašto ta derišta nisu ostala kod kuće, pa i ovde postoji porodilište ... ja sam, na primer, rodila kod ku ...

DR TENŽERA: To ćete ispričati drugom prilikom i — nekom drugom ...

MATI: Nećete zaboraviti, je l' te da nećete zaboraviti? ...

DR TENŽERA: Dok sam živa — neću zaboraviti.

OTAC: (Nervozno se maša, slušalica lupne) Daj ovamo ... Ve ... Veoma ste bili ljubazni, doktorice, 'kunoć! (Tresne slušalicu)

MATI: Znaš li šta si ti? Jedna obična zver, dragi moj! Provincijska i amoralna zver!

OTAC: Hajde, napolje!

MATI: Hoću da ti kažem još nešto, ovde unutra, da ne čuje ceo svet: jako, jako sam se pokajala što sam se ikada upustila s tobom u razgovor. Život sam svoj provela u tvom beznačajnom društvu. Nemam reči da ...

OTAC: Napolje!

MATI: Nemam reči da ...

OTAC: I te kako imaš. No, idemo li već?

MATI: Ja ostajem. Ne želim da me vide kako odlazim s tobom. Sa jednom matorom vucibatinom...

OTAC: A ti onda čuči tu, mada ovo nije naš zahod kod kuće ... Poslaću ti i maramice ... Ti samo nastavi da cmizdriš! Neka te ne uznemirava to što će ovde možda neko da vodi telefonski razgovor; možeš eventualno i da mu pomogneš ... jer, da znaš govoriti — to je sigurno! Račun ću da platim. Sluga pokoran! (Otvaraju se vrata) Koliko treba da platimo, gospođice? Beograd ... Momenat ... (Zove centralu) Koliko je za Beograd? ... Da ... u redu ...

VOJNIK: Preklinjem vas, pogledajte za mene taj Vršac. Moram brzo da se vratim u kasarnu ...

TELEFONISTKINJA: Beograd ukupno četrdeset dva i dvadeset.

OTAC: Izvolite.

TELEFONISTKINJA: Beograd, ukupno četrdeset dva i dvadeset, četrdeset tri, četrdeset i pet ... pedeset, izvolite.

OTAC: Hvala.

VOJNIK: Molim vas, gospođice ...

TELEFONISTKINJA: Halo? ... Hmm, da, eto vam vašeg Vršca. Izvolite, uključujem u dvojku ...

VOJNIK: Ali ... pa ... tamo ne može ...

TELEFONISTKINJA: Šta ne može?

VOJNIK: Tamo ima nekog ...

TELEFONISTKINJA: Ooooh ... naravno, ona žena. Možda joj je pozlilo?

VOJNIK: Ali, muž joj je otišao ...

TELEFONISTKINJA: Pričekajte mlo, možda će izaći.

VOJNIK: Ne mogu da čekam, moram da se vratim u kasarnu ... Molim vas, ta, razumejte ...

TELEFONISTKINJA: Onda je zamolite da vam oslobodi kabinu.

VOJNIK: Ja?

TELEFONISTKINJA: Pa zar niste tražili Vršac?

VOJNIK: Ali, već me je malo pre izvređala... pa... neka bude... pokušaću. (Vrata kabine se otvaraju, žena šmrka) Izvinite, molim vas lepo... meni... ja bih trebalo sada ovde...

MATI: Dobro, idem... idem! Vi, neotesana prostačino... Eto kakvi su današnji vojnici... (Odjuri — vrata se zatvaraju)

VOJNIK: Halo!

DEVOJKA: Pobogu, gde si toliko dugo...

VOJNIK: Prekinula se linija i moljakam ovde da mi...

DEVOJKA: Nisam više mogla da čekam, pa sam tražila...

VOJNIK: Onda je ovo tvoj poziv?

DEVOJKA: Moj. Bolje je ovako, moći ću barem ja da platim... (Tišina) Bela...

VOJNIK: Eto... opet mi se steglo u grlu... Volim te. I... reci, šta si razgovarala sa ocem? Šta je bilo na kraju?

DEVOJKA: Jesam ti rekla da je izgledalo tako kao da nešto naslućuje?

VOJNIK: Rekla si tako nešto.

DEVOJKA: Mama je bila sagnula glavu i samo se smešila...

VOJNIK: Nisu valjda kod kuće?

DEVOJKA: Otac je otišao u lovačko udruženje, mama je kod kuće... što?

VOJNIK: Pa što tako govoriš...

DEVOJKA: Pred mamom, što da ne? Hoćeš li mamu?

VOJNIK: Naravno, samo, prvo bih tebe da čujem... Očajan sam...

DEVOJKA: Rekla sam da se ne nerviraš, ako se ždereš samo ti je gore.

VOJNIK: Dobro, a šta je rekao otac?

DEVOJKA: Opet se nerviraš...

VOJNIK: Katice, zaista se ne... ali, znaš kako je, od oca zavisi sve.

DEVOJKA: Mama me je ohrabrivala, ali sam sigurna da je još ranije pripremila teren za mene...

TELEFONISTKINJA: Molim vas, napustite kabinu, imam međunarodnu liniju!

VOJNIK: Šta je? Šta kažete? Ko to ometa? Halo!

DEVOJKA: Halo! Bela!

TELEFONISTKINJA: Molim vas, napustite kabinu dva, imam međunarodnu liniju!!!

VOJNIK: (U očajanju) Katice... Zovi me... zvaću te!!!

DEVOJKA: Šta se to opet dešava? Halo! Hal... (Linija se prekida)

VOJNIK: (Otvara vrata kabine) Ali, molim vas, preklinjem vas, razumejte, moram hitno...

TELEFONISTKINJA: Milano, izvolite u dvojku!

VOJNIK, Ali, molim vas...

LEHOCKI: Ne cmizdrite tu, imam poslovni razgovor... Šta kenjkate... do đavola!

VOJNIK: Razumejte: pa ja sam pobegao iz kasarne na pola sata... (Glas mu nestaje za vratima kabine)

LEHOCKI: Halo... halo!!!

KLAIĆ: Lehocki?

LEHOCKI: Da. Sasvim se dobro čuje... Zdravo, Klaiću! Hajde, piši. Imaš li pri sebi nešto za pisanje?

KLAIĆ: Samo ti diktiraj!

LEHOCKI: E... od artikla broj 33456 šalji 600 komada. Za prvi decembar! Od artikla broj 104 — 60.000 komada, odmah. A od broja 223345, poručenu količinu još danas. Od broja 199001 — šest je falično, neupotrebljivo. Vraćeno. Tako, sada si ti na redu.

KLAIĆ: Od artikla broj 103 — neodređenu količinu mogu da obezbedim u traženom roku.

LEHOCKI: Ne razumem. Šta znači to neodređenu količinu?

KLAIĆ: I meni je sumnjivo, mislim da čekaju nešto, a ne smeju da odbiju posao.

LEHOCKI: Samo, za nas to nije dovoljno! Šta kog đavola da počnem sa NEODREĐENOM KOLIČINOM?

KLAIĆ: Predlažem da sačekamo inženjera De Negrija; obećao je da će stići sutra do tri. Onda ćemo moći tačnije da se orijentišemo, barem...

LEHOCKI: Zar De Negri nije tamo s tobom?

KLAIĆ: Otputovao je juče ujutro za Torino, da razgovara sa Orlandijem. Znaš da je bilo reči o jednom takvom...

LEHOCKI: Grom i pakao, ta stvar će se jako otegnuti. Pa zatim carina i ostale formalnosti.

KLAIĆ: Da, sve to, da ovi ljudi ovde znaju — bilo bi sve u redu. Ne ljuti se, ali ovako se ne posluje.

LEHOCKI: Slušaj, nemoj da zaboraviš mehanografsku mašinu (oliveti«)!

LEHOCKI: Ne ljuti se, potpuno sam iznuren, ne znam već ni šta govorim. Naravno, »askota — 171«. Odoh ja na odmor čim se vratite... u neku džunglu, da ne vidim nijednog čoveka. Već je nedelju dana otkako sam pošao od kuće... Čim završim s tobom, nazvaću Editu; ne znam ni šta je sa decom.

KLAIĆ: Slušaj, učini mi nešto!

LEHOCKI: Vrlo rado.

KLAIĆ: Kada se vraćaš?

LEHOCKI: Noćas, brzim.

KLAIĆ: Pre nego što otputuješ, svrati do Kapora, zastupnika sarajevske fabrike duvana... mog pašenoga...

LEHOCKI: Poznajem ga.

KLAIĆ: Reci mu: poručujem mu da robu ne nosim i da se povlačim iz igre. Samo mu toliko reci, ali nemoj telefonom nego... Znaš gde stanuje?

LEHOCKI: Baš sam hteo da te pitam...

KLAIĆ: Ulica Pariske komune 33, drugi sprat. Hoćeš li zapisati?

LEHOCKI: Zapamtio sam.

KLAIĆ: Reci mu da ne mogu da rizikujem ništa...

LEHOCKI: Slušaj, ne ljuti se što te prekidam. Šta sve ovo znači?

KLAIĆ: Jedna velika transakcija... ako sve ide glatko, doneće dvadeset miliona... ali ja ne želim da rizikujem.

LEHOCKI: Pa što ga ti ne nazoveš telefonom?

KLAIĆ: Takve stvari se ne mogu telefonom...

LEHOCKI: Dobro, u redu, otići ću... i...

KLAIĆ: Reci ako ti je teško...

LEHOCKI: Nije mi teško... Pa dobro... onda — sve najbolje...

KLAIĆ: Šta da donesem deci?

LEHOCKI: Nemoj ništa doneti!

KLAIĆ: Ti si se zbog nečeg uvredio... Slušaj, zamolio sam te za jednu uslugu, a ti odmah pomišljaš na neke mračne stvari. Moram da ti objasnim, stari moj, ne... (Linija se iznenada prekida)

LEHOCKI: Do vraga... (Otvara vrata, obraća se telefonistkinji) Milano, završeno. Plaćam. Molio bih i račun.

TELEFONISTKINJA: Evo, odmah... Halo, koliko je za Milano? Dobro, čekaću...

LEHOCKI: Ako može malo brže, imam posla.

TELEFONISTKINJA: Strpljenja, molim... Halo... da, Kanjiža u dvojku!

SAKAČ: Najzad... (Vrata se otvaraju, zatim zatvaraju) Halo! (Tišina, zatim signali, pucketanje) Halo! Kanjiža!!!

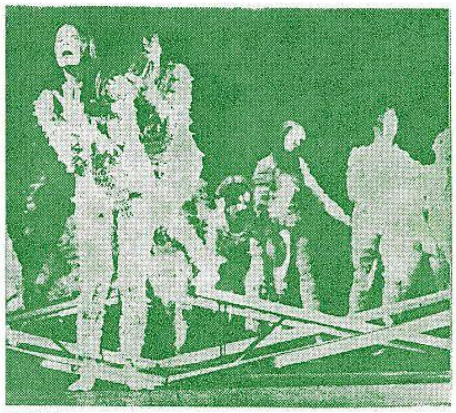

Bitef 72

SAKAČ SENIOR: Nije Kanjiža, nego tvoj otac!!!

SAKAČ: Dobro veče, tata, izvini, ali...

SAKAČ SENIOR: Pozoveš me, a kad dobijem vezu, tebe nema!

SAKAČ: Eeee... morao sam na klozet. Inače, kako si?

SAKAČ SENIOR: Odlično, a što?

SAKAČ: Jer, kako si mi pisao o toj tvojoj bolesti... Mislio sam, najbolje bi bilo što pre operisati...

SAKAČ SENIOR: Ako bi bio tako ljubazan, pa da mi kažeš zašto tako uporno nastojiš da odem na operaciju? Veoma me zanima.

SAKAČ: Kako možeš biti tako nepoverljiv, tata? Uporan sam u vezi sa operacijom jer sam čuo da se ta bolest danas već uspešno...

SAKAČ SENIOR: Kakva bolest?

SAKAČ: Ta od koje i ti boluješ.

SAKAČ SENIOR: Pa kakva je ta moja bolest?

SAKAČ: Ali, oče, pa ono: ti si mi pisao, sam si mi napisao...!

SAKAČ SENIOR: Znači, to je ono?

SAKAČ: Čuo sam od jednog svog prijatelja hirurga da postižu izvanredne rezultate čak i onda kada je stvar već »hronična«...

SAKAČ SENIOR: Moja je u »hroničnom« stanju.

SAKAČ: Dakle, najvažnije je da se što pre saereš i kreneš!

SAKAČ SENIOR: Hteo si još nešto da mi kažeš, zar ne?

SAKAČ: Ja? ne... ne znam...

SAKAČ SENIOR: A ja sve vreme imam utisak kao da si želeo još nešto da mi kažeš ili upitaš?

SAKAČ: Možda, ali ja nikako ne mogu...

SAKAČ SENIOR: Ne bi bilo zgorega kada bi došao kući. Trebalo bi ponešto u katastru...

SAKAČ: To je ono! Baš to sam hteo da pitam! Ako nisam nametljiv: šta je sa onom parcelom u Novom Kneževcu? Mislim na dedin deo...

SAKAČ SENIOR: Vidi, vidi, ipak sam pogodio! Ipak si hteo nešto od mene, huljo jedna...!

SAKAČ: Ali, oče!

SAKAČ SENIOR: I još nešto: nemam rak. Juče su stigli rezultati histološkog ispitivanja iz Segedina. Sve je u najboljem redu.

SAKAČ: Ali, pa ti si mi rekao, ti si napisao...

SAKAČ SENIOR: Moguće je da sam ja jedan običan hipohondar, ali ti si jedan ne baš običan lešinar, jedna bitanga, razumeš? I onaj tvoj prijatelj hirurg...

SAKAČ: Zar mi nijednu reč ne veruješ?

SAKAČ SENIOR: Verujem. Ali, ne u svaku. Pitao sam samo: šta je sa onim tvojim prijateljem hirurgom?

SAKAČ: Preziva se Lakić.

SAKAČ SENIOR: Bili ste kolege?

SAKAČ: Kako to misliš?

SAKAČ SENIOR: Znaš ti vrlo dobro kako ja mislim.

SAKAČ: Pa... da. Bili smo zajedno...

SAKAČ SENIOR: Kaži do kraja — što se stidiš — bili smo zajedno: **bili smo zajedno u Požarevcu.** I on je bio u strogom?

SAKAČ: Da.

SAKAČ SENIOR: A sada me dobro slušaj! Sutra se vraćaš kući i o svemu ćeš mi detaljno referisati. Jesi li razumeo?

SAKAČ: Razumem, oče.

SAKAČ SENIOR: Jako me zanima šta ti je sa porodicom, sa ženom, dva sina, ćerkom... zanima me...

SAKAČ: Sve ću ti ispričati kada se vratim, molim te, samo se ti nemoj tako uzrujavati... A i moram prekinuti, jer spolja javljaju da se nešto...

SAKAČ SENIOR: Svrbe te tabani, zar ne? Idi samo. Ali, sutra da si mi trezan došao kući! Jasno!

SAKAČ: Da, oče. Laku noć...

SAKAČ SENIOR: I tebi... (Pucketanje)

SAKAČ: (Otvara vrata)

TELEFONISTKINJA: Halo... odmah... Beč... ko čeka Beč?

IVAN: Ja... U koju?

TELEFONISTKINJA: U dvojku, slobodna je... samo pazite da ne oštetite slušalicu...

IVAN: Lakše malo, madam! Hajde... ulazi već ili...

LILA: I ja da uđem? (Otvaraju se vrata kabine, zatim zatvaraju)

IVAN: Halo! Halo! Wien... Wien...

VIDOR: Ivane, ti si?!

IVAN: Ne. Ovde Elizabet Tajlor!!!

VIDOR: Ne kinji me... nego...

IVAN: Šta ima novo?

VIDOR: Što je bilo, rekao sam ti još u pet popodne... onda se prekinula linija i od tada hvatam zjale ovde...

IVAN: Dobro, važno je da nisi otišao... Hajdemo sad otpočetka!

VIDOR: Šta otpočetka?

IVAN: Sve! Počinji!

VIDOR: Danas ti već treći put pričam otpočetka, ali nećeš da razumeš...

IVAN: Može biti da sam malouman, ali mislim da bi ovako nešto i Ajnštajn teško kapirao...

LILA: (Cvili, stenje)

IVAN: Ova mizerija ovde...

LILA: Ubiće te!

IVAN: Ova mizerija ovde, pored mene, jako se boji za svoju kožu. E, pa ja ću joj je uštaviti i bez tanina.

VIDOR: Vi se tamo svađate?

IVAN: Ama, otkud! Grlim je, jer je tako hrabra i idealna! Hajdemo još jednom sve otpočetka, kako bi se malo razbistrio u meni ovaj pakao!

VIDOR: Hoćeš li da ti sričem?

IVAN: Hoću da mi procvrkućeš jednu, koliko — toliko celovitu rečenicu! Za svoje pare, valjda sam zaslužio toliko. Ili možda nisam?